Відсканована для Hurtom.com в 22.09.2011

МИ ЛЮБИМО ЧИТАТИ

Барвінок

Журнал школярів України

7 ЛИПЕНЬ 2005

А тобі таке не сниться?..

КМІТЛИВИЙ І ВИНАХІДЛИВИЙ

Твої американські ровесники перевіряють свою кмітливість і винахідливість цим тестом. Оціни і ти свої.

1. Загубивши ключі від квартири, ти:
а) терпляче чекатимеш батьків під дверима;
б) підеш до друга;
в) залізеш у відчинене вікно.

2. Ти у місті, а грошей на автобус чи маршрутку немає:
а) повернешся додому пішки;
б) попросиш незнайомих людей підвезти тебе;
в) проситимеш гроші у перехожих.

3. Хочеш купити мамі подарунок на день народження, а магазини зачинені:
а) скажеш мамі, що забув про день народження;
б) запросиш маму в кіно;
в) нарвеш для неї квітів у сусідському садку.

4. Тобі терміново потрібні гроші:
а) ти попросиш гроші у батьків;
б) спробуєш їх заробити;
в) продаси свої подарунки.

5. Увечері тато хоче подивитися новини, а тобі кортить переключити телевізор на бойовик:
а) ти підеш спати;
б) підеш дивитися бойовик до друга;
в) скажеш, що телевізор зіпсувався. А коли тато піде до своєї кімнати й засне, увімкнеш телевізор.

За кожну відповідь: а) — 1 бал; б) — 2 бали; в) — 3 бали. Якщо ти набрав:

5—7 балів — ти не дуже винахідливий. Тренуй свою уяву і фантазію.

8—12 балів — дуже добре. Коли у тебе виникне проблема, ти знайдеш рішення.

13—15 балів — ти дуже винахідливий, та не дуже делікатний. Поміркуй над своєю поведінкою, інакше в тебе виникнуть проблеми з рідними і друзями.

Головний редактор.....Василь ВОРОНОВИЧ
Відповідальний секретар.....Людмила КОЗІЙ
Редактор відділу літератури.....Світлана ПРУДНИК
Художній редактор.....Олександр БАСС
Літературний редактор.....Любов ВОРОНОВИЧ
Комп'ютерна верстка.....Єлизавета РУДЕНКО

Журнал удостоєний Почесної Грамоти Президії Верховної Ради УРСР — 1978 р., Почесної Грамоти Кабінету Міністрів України — 2003 р.

© «Барвінок», 2005. Передплатний індекс 74022.

Засновник і видавець: трудовий колектив редакції.
КВ № 5689, 12.12. 2001 р.
Адреса: 04119, м. Київ, вул. Дегтярівська, 38—44.
Увага! Нові номери телефонів: 492-93-13; т/ф: 483-99-13.
Нова електронна адреса: E-mail: barvinok@svitonline.com
НОВИЙ ДРУК м. Київ, вул. Магнітогорська, 1.
Тираж 27200 прим., передплатний — 24916 прим.
Ціна за передплатою за Каталогом ДП "Преса", вроздріб — договірна.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Малюнок на обкладинці О. МІХНУШОВА
ISSN 0132-5930

"Барвінок" № 7 (887) 2005 р. — літературно-художній і загальноосвітній журнал для дітей молодшого та середнього шкільного віку. Заснований у 1928 році

Для тих, хто хоче знати і вміти більше, бути винахідливим, стати лідером, пропонує:

- випити річечку.....стор. 3;
- крилаті газети.....стор. 4;
- ромашковий конкурс.....стор. 5;
- казковий детектив.....стор. 6—9;
- лодію і дракар.....стор. 10;
- донесення Кварка.....стор. 11;
- політ на "Уемблі".....стор. 12;
- пригоду рекордсмена.....стор. 14—15;
- знайомство з бурсаками...стор.16—19;
- картинки-втікачі.....стор.20

і багато, багато іншого для розумних, мрійливих, допитливих і кмітливих.

Для "Барвінку" і для тебе придумували, мудрували, писали:

Український народ та інші народи.
Стародавні мудреці, вчені, варяги, князь Олег, гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний.
Винахідники, письменники, журналісти, художники, космонавти, Інтернет, "Укрпошта", Федерація футболу України, Дієго Марадона.
Міністерство ромашок і кузьок, суперагент Кварк, Язиката Хвеська, Гіпноз Забувайло.

Про все

"Де живе пташка ківі?
Ольга ШАПІРО,
Черкаська обл."

КІВІ НЕ ЇСТЬ КІВІ

Пташка ківі живе на островах Нової Зеландії, що в південно-західній частині Тихого океану. Ківі має дуже довгий дзьоб, який уміє нюхати. Ним пташка порпається у землі й винюхує личинок

та черв'яків — свою улюблену їжу. Коли знайде поживу, то кричить: "Ківі!" А от ківі-фрукти вона не їсть. Знаменита ця пташка не лише своїм дзьобом-носом, а й тим, що не літає, а тільки ходить у лісових хащах. Вона не має крил і хвоста.

на Землі та інших планетах

"Чому кактуси колючі?
Ліана САВЕЛЕНКО,
Черкаська обл."

КОЛЮЧИЙ КОЛОБОК

Уявіть круглий кактус без колючок. Він нагадував би Колобка. А що сталося з Колобком? Його з'їла лисиця. Така доля чекала б і кактуси, якби в них не було колючок. Однак колючки не тільки захищають рослину від поїдання тваринами, вони ще й збирають із повітря водяну пару. Колючки у різних кактусів різні: від 1 міліметра аж до 25 сантиметрів завдовжки.

"Скільки води випиває людина протягом життя?
Настя КУЛИК,
Кіровоградська обл."

ХТО ВИП'Є РІЧЕЧКУ?

Протягом свого життя людина випиває приблизно 33 000 літрів рідини і з'їдає 22 000 кілограмів їжі. Їмо і п'ємо ми для того, щоб мати достатньо енергії для життя. Як авто бензином, так і людина "заправляється" смачним і корисним "пальним". Енергії, яка виробляється за рахунок спожитих упродовж життя продуктів і випитих напоїв, достатньо, щоб обігрівати квартиру площею 100 квадратних метрів 10 років.

"Хто з тварин першим полетів у космос?
Сергій ІВАНОВ,
Харківська обл."

ЛАЙКА — КОСМОНАВТ

Першим "космонавтом" серед тварин стала собака Лайка. Вона полетіла в космос на кораблі "Супутник-2" у листопаді 1957 року. Корабель на Землю не повернувся. А в серпні 1960 року вже дві собаки — Білка і Стрілка — не лише побували в космосі, а й вдало приземлилися. Вони довели, що в космос можна літати і повертатися.

Микола
ВОРОБЙОВ

ТУМАН

"Огірочкам росу
я іздалеку несу,
ще й води цілий жбан," —
похвалявся туман.
Не хвалися, тумане,
щоб не вітер з дощем,
спав би довго ти ще.

Євген
ГУЦАЛО

БЕЗ ДОРОГИ ХОДИТЬ ДОЩ

— Звідки дощ іде?
— Із неба!
— Де іде той дощ?
— Де треба.
Без дороги ходить скрізь —
через поле,
через ліс.
— А чи є у нього ноги?
— Та нащо дощеві ноги,
коли ходить без дороги!

РОЗКАЖИ ДРУЗЯМ

Якщо твої друзі, барвінчатко, ще не є читачами "Барвінку", запропонуй їм передплатити журнал. Зробити це можна будь-якого дня — навіть зараз, улітку. Для цього треба разом із мамою чи татом піти на пошту.

Якщо вони оформлять передплату до 6 серпня, вже у вересні до твоїх друзів надійде барвиста книжечка "Барвінку". І не лише розважить цікавими казками і веселими забавами, а й допоможе з перших днів навчального року отримувати гарні оцінки в школі. До того ж восени в "Барвінку" буде багато конкурсів з призами — виграй їх разом із друзями!

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ Язикатої Хвеськи

Привіт усім запитайчикам і відповідайчикам із найлистовнішої у світі бублейної хмари. Читайте нові сторінки нашої прикольної енциклопедії.

ЧОМУ В ГАЗЕТ НЕМАЄ КРИЛ?

Колись газети мали крила і всього одну сторінку. Восени вони відлітали до теплих країв із птахами. Люди сумували, бо не знали ніяких новин. Тож коли газети знову мали відлітати у вирій, люди поскаржилися чарівниці. Вона напустила на газети блискавку — і їхні крила згоріли, а замість них виросло багато сторінок.

Вероніка ВОРОНКОВА,
Черкаська обл.

ЧОМУ ХМАРИ НЕ ПИШУТЬ БУКВ?

Дуже давно і хмари ходили до школи. Та коли вони писали букви, йшов дощ, і літери розпливалися. Хмари сердилися, бо отримували двійки. Тому вони більше не пишуть букв.

Анастасія ШУРХАЙ,
Чернівецька обл.

Художник І. ПОМЕРАНЦЕВА

За царя Гороха хмари писали букви на небі. Та однієї ночі, коли вони заснули, налетів сильний вітер і струсив з усіх хмар ручки в море. Після того хмари не пишуть, бо не мають ручок.

Таміла ГОЛУБ,
Полтавська обл.

ЧОМУ ГРИБИ З'ЯВЛЯЮТЬСЯ ТІЛЬКИ ПІСЛЯ ДОЩУ?

У грибів є мрія: після дощу вони стануть великими, як дерева, і люди їх не помітять.

Юрій ОБИХОД,
м. Київ

Гриб — дуже горда рослина, тому й з'являється після дощу, щоб не намочити капелюха.

Віктор БОЙКО,
Вінницька обл.

А ХТО ЗНАЄ ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ:

Чому черевички самі не ходять?

В. ЛОСОВСЬКА,
Житомирська обл.

Чому неслухняних дітей ставлять у куток?

Анастасія КИСІЛЬ,
Черкаська обл.

Упорядниця прикольної енциклопедії
Язиката Хвеська

Барвінковий привіт тобі, читачу!

Місяць серпень прошкує до нас яблучно-кавуново-медовими стежками з повними кошиками літніх скарбів. Останній літній місяць несе нам свята: 2 серпня — Іллі (прислів'я каже: "В цей день до обіду літо, а по обіді осінь"); 14 — Маковія, перший Спас (попроси маму напекти коржиків-маковиків); 19 — Великий (другий) Спас, Преображення Господнє (допоможи бабусі віднести до церкви на посвяту кошик із яблуками-грушами, медом); 28 — перша Пречиста; 29 — третій Спас (починають відлітати ластівки).

24 серпня — День незалежності України.

Це день народження твоєї, барвінчатко, незалежної країни, твоє найбільше свято. Тобі, малому українцю, жити в ній і робити кращою, такою, щоб тобі заздрили в усьому світі, що ти народився і живеш в Україні.

УВАГА! КОНКУРС!

Міністерство ромашок і кузьок оголошує конкурс

"Я раніше не знала, що..." — про літні відкриття у світі живої природи.

Продовжіть речення "Я раніше не знала, що..."

ромашку ще називають ромен, невістульки, невістка, роман, рум'янок... Про це мені розповіла бабуся.

заєць — не боягуз. Коли йому не вдається втекти від нападника, він лягає на спину і відбивається від ворога задніми лапами... Ми бачили це з дідусем у лісі.

немає двох соловейків, які співали б однакові пісні... Я сам перевірив це, коли наша сім'я відпочивала на дачі.

корінь лопуха можна класти в суп... А восени я зварю з нього смачне повидло — уже маю рецепт.

Пишіть у своїх листах всі цікавинки про природу, які ви дізналися влітку. Найцікавіші розповіді буде надруковано в журналі, а переможець конкурсу отримає приз — дитячу енциклопедію.

Леся МОВЧУН

Розшукується п

Казковий детектив

КУДИ ПРИВЕЛА ПІР'ЇНА

У банку "Діамантова рука" замислений Полкан нюхав пір'їну. Міліціонер Світлана Ромашка делікатно відійшла вбік. У цій частині слідства головним був Полкан. Ранковий вітер давно розвіяв пір'я, що залишив по собі Подушинський. Та Полкан шукав слід не очима, а носом. Проаналізувавши всі смачні й несмачні, гострі й тонкі запахи вулиці, він побіг у напрямку знайомого нам будинку.

Під час нічного пограбування банку Подушинський ускочив у халепу. Його накрохмалений напірник був розпоротий у сутичці з дрібними злодюжками. Та помітив він це надто пізно — аж удома. Крадькома залатав дірку і тепер лежав, натягнувши ковдру до підборіддя, і стогнав від болю.

Запах невеличкої пір'їни з банку "Діамантова рука" привів Полкана до квартири номер 99. Поки він уважно оглядав сходи, чи не заховався там злочинець або його спільники, міліціонер Світлана Ромашка рішуче подзвонила у двері:

— Відчиніть! Міліція!

Різкий звук розбудив Подушинського. Він щойно побував у своєму омріяному майбутньому, у країні Подушенції. Скільки оком скинь — на зеленій травичці переливалися золотом кульбаби. Вони росли і ставали пухнастими курчатами. Курчата збільшувались і перетворювалися на людей-подушок. Що було далі і чи обрали його президентом — Подушинський не встиг додивитися. Це вже був не сон. Міліція! Невже ідеальний злочин не вдався? Та ні, він не такий тюхтій, як Іван Іванович! Він вийде з води сухим, не замочивши жодної пір'їни.

— Де ви були сьогодні вночі? — запитала міліціонер Ромашка.

— Я спав! — схитрував Подушинський.

— Чим можете підтвердити?

— У мене залізне алібі! Я бачив сон. Можу його розказати!

Але Ромашка не здавалась.

— А як поясните ось це? — Світлана помахала перед невиразно-білим обличчям Подушинського сизуватою пір'їною. — Доведеться обшукати квартиру.

Продовження. Початок у № 5, 6, 2005 р.

МИ ЛЮБИМО ЧИТАТИ!

...івень, або Злочини зухвалої подушки*

Можливо, у вас є щось набите пір'ям. Наприклад, пухова курточка. Тоді пір'їна стане речовим доказом.

Подушинський удавано зітхнув і опустив голову:

— Я так і знав... Це він! Украв магнітну картку від банку і втік.

— Ім'я? Де ховається? Особливі прикмети?

— Це півень. Гладкий. Зозулястий. Зріст півметра, — Подушинський зловісно примружився, намагаючись якомога точніше описати бідолашного Івана Івановича.

Тепер Подушинський міг зітхнути полегшено. На Івана Івановича почалося полювання.

Опитування мешканців будинку нічого не дало. Зате Полкан допитав бультер'єра Масика і дістав цінну інформацію. Коли Масик дивився вранці у вікно, півня не було. Позіхнувши, він знову зазирнув, і перед дзеркалом уже стояв півень, що невідомо звідкіля взявся.

Є ВИХІД!

Бабуся Малина насправді звалася Мариною, та цього майже ніхто не пам'ятав. Маленькою Зоя не вимовляла "р" і до того ж не знала, що таке "Марина". А от що таке "малина", їй не треба було пояснювати. За бабусиною хатою росли густющі чагарі. Зоя забиралася туди на цілісінький день. Пекуче сонце не пробивалося крізь листя. Земля була тепло-вологою і аж парувала, духмяніла, заколисуючи дрібненьких павучків, які уві сні спускали невидимі ниточки на Зоїні долоньки. Звісно, Зою в хащах приваблювали не довірливі павучки, а соковиті диво-ягоди, що і спрагу втамують, і нагодують. А ще ці оксамитові червоні шапочки можна надіти на кожен пальчик і гратися, даючи пальчикам імена і придумуючи для них пригоди.

Із чагарів Зоя спостерігала за бабусею Малиною. Вона поралася на городі не так, як інші — мовчки. До кожного овоча щось тихенько промовляла, чепурила його листочки, усміхалась або хитала головою, наче вислуховувала чиюсь відповідь.

— Квітка гарбузика хвалиться, що прилітала до неї бджілка, обіцяла й завтра прилетіти, ще й подруг із собою покликати. А огірок — який молодець! — подружився з жабеням. Вони вечорами, як роса впаде, у піжмурки грають! — казала вона Зої.

— Невже ви, бабусю, з усіма поговорити можете? — дивувалася Зоя.

— От виростеш, і тебе навчу!

— І ліки робити з корінців?

— І ліки робити, і чарами допомагати людині й тварині!

Ось яку чудову бабусю мала дівчинка Зоя, до якої потрапив Іван Іванович. Тільки бабуся Малина може йому допомогти. Треба швидше їхати до неї, доки Подушинський чогось не накоїв. А ставши знову людиною, Іван Іванович гарненько провчить того нахабу. Та їхати

негайно Зоя не могла. Завтра ж до школи. І післязавтра теж обов'язково, бо контрольна. Вона ж обіцяла Дідові Морозу бути слухняною.

— Поїдемо в суботу, а сьогодні я виведу вас погуляти, Іване Івановичу. Залазьте в рюкзак! — сказала Зоя, ставши на ролики.

— А ти хоч умієш їздити? — засумнівався Іван Іванович.

— Зараз на роликах хіба що горобці й кури не їздять! Ой, вибачте, дядю, не хотіла вас образити.

В Івана Івановича почервонів гребінець. Пригадалося ледачкувате життя... Яєчня з салом, комікси в ліжку, льодяники на ніч... "Виберуся з цієї халепи, сам навчусь на роликах кататися!" — пообіцяв він собі і слухняно вмостився в рюкзаку, виставивши голову на свіже повітря.

На вулиці Іван Іванович зажмурився від яскравого світла. Це бультер'єр Масик з будинку навпроти пустив йому в око сонячного зайчика.

— Ну що, дорогенький, винюхали тебе? Поцупив грошики, приблудо? — вишкірився Масик золотим зубом.

— Які грошики? — наїжачився Іван Іванович.

— Тобі краще знати. Не я ж у "Діамантовій руці" своє пір'я загубив, — уїдливо докинув Масик і відвернувся.

— Слухай, Масику, розкажи по-людськи. А то в міліції і про тебе пронюхають. Забув, як минулого року двічі перегризав дубовий ціпок пенсіонерові Царенку, аж поки дідусь купив собі металевий? А хто прокушує всі футбольні м'ячі, що залітають у наш двір?

— А ти звідки знаєш?

— Хе, я ще й не таке можу згадати!

Маленькі очиці Масика забігали:

— Якщо ти такий угадько, то де сумочка моєї господині?

— Чи не та, що ти зжер, не залишивши й застібки? А бачив я це, коли сидів за письмовим столом біля вікна. І ти так само мусив бачити, що робиться у квартирі навпроти, тобто в моїй. Нашорош свої вуха! Я — Іван Іванович, а той Подушинський — безсовісний самозванець.

— Отож я й кажу Полканові: "І звідки той півень узявся? Не встиг я на хвильку заплющитись, як він наче вродився у квартирі Подушинських!" Ех, тікати тобі треба, голубчику, з міста. Бо той, головний у міліції — Полкан, неабиякий професіонал. До речі, якщо тебе все-таки спіймають, прошу, не розказуй про пенсіонера Царенка з його перегризеними ціпками.

— Давай так: ти мені допомагаєш виправдатись і обіцяєш більше не хуліганити, а я забуду про твої подвиги.

Зоя нарешті втрутилась у розмову Івана Івановича з Масиком:

— Ні, таки треба щось робити! Може, не йти на контрольну, а їхати до бабусі Малини просто зараз?

— Ні в якому разі! Школа — це свя-

те! Що б, наприклад, з мене виросло, якби я не ходив до школи?! — рішуче мовив Іван Іванович.

Масик не проминув підпустити шпильку:

— Бачимо-бачимо, що з тебе виросло! Один гребінець чого вартий!

— Цей гребінець ненадовго! — вступилася Зоя. — А бабусю Малину ми телеграмою викличемо!

НОВИЙ ПОВОРОТ У СПРАВІ

Тим часом у місті оголосили розшук гладкого зозулястого півня зростом півметра. Злочинця з такою зовнішністю шукали передусім на пташиному базарі. У результаті міліцейського рейду було затримано двадцять чотири зозулясті півні. Чотирьох відпустили одразу ж як не досить гладких. Решту теж довелося повернути господарям. Усі вони в місті були вперше, де банк — не знали, магнітною карткою користуватися не вміли. Правдивість їхніх слів підтвердили господарі.

Після шестигодинної бесіди Полкан зрозумів: справа стає "глухарем". Так міліціонери і собаки (особливо мисливських порід) називають злочини, які не вдалося розкрити. Навіть улюблений сухий корм не поліпшив його настрою. Полкан сидів, понуро опустивши голову над мискою...

— Ти чув новий анекдот? — почувся з-за розлогого фікуса біля вікна голос білого какаду. — Ні? Тоді слухай! Як собачою мовою "до побачення"? "До собачення"! Ги! Ги-ги-ги!

— І зовсім не смішно! Твої жарти, Ляпусе, хіба що для мавп, з якими ти виріс у джунглях. Та й не до жартів мені. Справа дуже складна. І хоч у мене нюх на злочинців...

— Ну і що з твого нюху? — глузливо перебив його Ляпус. —У цій справі потрібен не нюх, а крила. Як кажуть, одна голова добре, а два крила краще! Без авіації тобі не обійтись!

— Авіація! — поблажливо засміявся Полкан. — Кого шукатимеш у небі? Півень — не горобець. Не літає. На землі треба брати слід... От тільки ніяк не збагну: для чого півневі гроші? На вкрадену суму ощасливити можна все куряче населення країни.

— Я тобі так скажу: півень грошей не міг узяти. Пташина душа — це пісня! Це свобода! Це політ фантазії...

— Фантазії, на що витратити гроші?

— Та ні ж! Фантазії, як зробити життя прекраснішим. Навіть якщо той птах порпається в купці сміття.

— Мабуть, так воно і є, — замислено пробурмотів Полкан.

Взагалі, він у душі любив Ляпуса, хоч між ними щодня виникали якісь суперечки. Та папуга мав життєвий досвід і не раз давав слушні поради.

— Гаразд, зробимо так: ти лети на пошуки півня. Все-таки не даремно він фігурує у нашій справі. А я винюхаю все про того Подушинського, — вирішив Полкан. — Тепер він підозрюваний номер один. Та брати його доведеться на гарячому.

Художник Н. КОХАЛЬ

(Далі буде)

Клуб Юних філателістів

Шлях з варягів у греки

Сьогодні тебе, барвінчатко, чекає мандрівка у далеке минуле — IX—X століття, яку здійсниш за допомогою українсько-естонського поштового випуску марок під назвою "Шлях з варягів у греки". До подорожі запрошує Укрпошта разом з Естонською поштовою адміністрацією.

Варяги у ті часи — це землі Малої Азії і Середземномор'я. Вирушатимеш у дорогу від околиць сучасного Стокгольма, із Варязького, тобто Балтійського, моря водним шляхом до річки Ловать. Далі судно доведеться волоком тягнути до Дніпра і сплавляти до Києва. Згодом на твоєму шляху з'являться великі пороги. Долаючи їх, не забувай, що тут можуть влаштувати засідку печеніги. Потім трохи відпочинь на острові Хортиця. А далі вздовж західного берега Чорного моря прямуй до Царгорода, тобто Константинополя.

Маршрут тобі відомий, обирай судно, на якому мандруватимеш. Кораблі з історичною достовірністю зображені на марках спільного поштового випуску України та Естонії. Доторкнися до дивовижної марки — і переконаєшся в надійності слов'янських суден, на яких у 907 році князь Олег з дружиною вирушав до Константинополя. А за правління князя Ігоря руська дружина мала вже понад 500 суден, які плавали по Чорному, Азовському і Каспійському морях. Лодія, зображена на українській марці, вміщує більш як 40 чоловік. Тож сміливо бери у плавання на ній увесь свій клас.

Зрадієш, що друзі з тобою, коли побачиш, скільки весел на кораблі. А якщо доторкнешся до естонської марки, опинишся на кораблі варягів, тобто вікінгів. Їхні судна, прикрашені змієвими головами, за часів Вільгельма Завойовника називалися дракарами. Борти кораблів захищали розмальованими щитами воїнів. Кожен дракар був красивим і неповторним. Авжеж, Поштарочка, працюючи над створенням цих марок, побувала в Естонії. Найбільше їй там сподобалися метеоритні кратери Ілуметса і шестиметровий водоспад Кейла.

Сюрпризи чекають на тих, хто цікаво опише Поштарочці мальовничі куточки природи і визначні місця свого рідного краю.

Уже дочекалися сюрпризів Богдан МАКСИМЕНЮК із Вінницької, Тарас МЕЛЬНИК із Львівської, Яніна БУТКО і Ліна БАБЕНКО з Полтавської, Андрій ОМЕЛЬНИЦЬКИЙ із Тернопільської, Катерина ПАЛАМАРЧУК із Хмельницької, Ірина ШУЛЬГА і Вікторія ЧЕРЕМИС із Черкаської, Денис ЗАХАРЧЕНКО з Чернігівської областей, Марія ЧАДЮК із Києва.

ЩЛКОМ ТАЄМНО

Тільки у нашому журналі, тільки для наших читачів ми друкуємо спецповідомлення суперагента Кварка

СТЕЖИНА ПРИГОД

Кварк збирався у дорогу. Подорож була неблизька. Суперагент розгорнув карту і вирахував, що якнайменше три доби йому доведеться блукати лісовими хащами. Відтак він дістав аркуш паперу, ручку і почав складати список найнеобхідніших речей.

1. Три пари шкарпеток. Одна з них — вовняні.
2. Кросівки.
3. Подушка і ковдра.
4. Складаний стілець.
5. Ложка, миска, кружка, казанок.
6. Гумові чоботи. Светр. Куртка з капюшоном з водостійкої тканини.
7. Кімнатні капці.
8. Штани з цупкої тканини. Спальник. Настільна лампа.
9. Сокира, ніж. 20 коробок сірників.

Кварк на хвилину замислився, вивівши слово "сірників", і дописав: дві гумові кульки або парафін.

10. Сіль. Ліхтарик. Поліетиленові пакети. Спортивний костюм.
11. Дві футболки. Три бавовняні сорочки.

Кварк примружив очі і хотів дописати ще й продукти. Але подумав, що в лісі з таким спорядженням він завжди зможе приготувати щось смачненьке. Тим паче, що в цей час багато грибів.

Та саме вони навіяли суперагентові сумні спогади. Якось він і його колега агент Кульбабка сиділи в засаді, видаючи себе за кущі шипшини. На четвертий день у них залишилося два сухарі, дрібка солі і баклажка з водою. Кульбабка, хоч як його відмовляв Кварк, зрізав і з'їв кілька сироїжок, що росли неподалік. Що було далі? Суперагент аж здригнувся, відігнав жахливі спогади, дістав свою знамениту теку і почав писати донесення.

"Ніколи і за жодних умов не вживайте сироїжки сирими. Не збирайте гриби біля шосейних доріг і звалищ. Не беріть незнайомі гриби. Коли сумніваєтесь, не нахиляйтеся за ними. Якщо вже вирішили взяти такий гриб, то покладіть його окремо, а потім запитайте про нього у досвідчених грибників. Повернувшись із лісу, ще раз переберіть зібраний урожай. А перед тим, як смажити грибну печеню, відваріть гриби у двох водах".

Суперагент Кварк зітхнув і закреслив у списку слово "гриби", а натомість написав: "Тушонка, три банки".

На цьому донесення Кварка уривається.

А ви, барвінчата, разом із батьками перегляньте список, який склав суперагент. Непотрібне викресліть, а те, чого не вистачає, допишіть.

Для найдопитливіших ще одне завдання: чому Кварк до списку найнеобхідніших речей дописав гумові кульки і парафін?

Художник Н. АНІКІНА

ЛЕГЕНДА ФУТБОЛУ

Сьогодні на м'ячольоті, барвінчата, ми здійснимо незвичайну подорож — із минулого в майбутнє. Летимо у 1923 рік — до Уемблі-Парку, що в Лондоні. Саме тоді тут виріс новий 126-тисячний стадіон "Уемблі", або "Емпайр Стейдіум" ("Імперський стадіон"). Спочатку дехто сумнівався, чи ж заповнюватиметься глядачами такий велетень. Однак на тогорічний футбольний фінал зібралася небачена кількість уболівальників — аж 200 000!

"Уемблі" поважають гравці й уболівальники всього світу, він — легенда футболу. Тепер і ви можете з гордістю розповідати всім, що побували на "Уемблі".

А тим часом наш м'ячоліт стрімко летить у майбутнє, і ми бачимо "Уемблі" після генеральної реконструкції. На місці старого стадіону виросла нова спортивна арена. Тут відбуватимуться не лише найпрестижніші футбольні матчі європейських та світових першостей, а й інші великі спортивні змагання (полювання з собаками на механічного зайця, швидкісні мотогонки, регбі, кінний спорт). І, можливо, хтось із вас, барвінчата, на новому "Уемблі" стане чемпіоном і уславить Україну.

КОЛЕКЦІЯ ГОЛІВ

Відомий у минулому аргентинський футболіст Дієго Марадона випустив музичний диск, хітом якого стала пісня "Рука Бога". Ось які слова промовив футболіст після чвертьфінального матчу Чемпіонату світу з футболу 1986 року: "Якщо це й була рука, то, ймовірно, рука Бога". Гол, який він забив рукою, приніс його команді перемогу над англійцями. Інакше в тому ігровому моменті товстенький аргентинець не зміг би перекинути м'яч через високого англійського голкіпера Пітера Шилтона. Це найнезвичайніший гол, забитий на чемпіонатах світу. Команда Аргентини тоді стала чемпіоном.

КОНКУРС!

За який клуб найдовше грав і скільки років Дієго Марадона?

Переможці конкурсу отримають м'ячі.

РЕПОРТАЖ ВЕДЕ...

Футбол-привіт, барвінчата! Це я, горобчик Гол, хочу розповісти вам про кумедний випадок на футбольному полі.

Під час матчу в англійській аматорській лізі голкіпер однієї з команд заявив арбітру, що гол забито з порушенням правил. Суддя у відповідь кинув свисток на поле, почав сперечатися з воротарем та ще й ударив його. Однак потім швидко схаменувся, показав сам собі червону картку, оголосив гру закінченою і пішов із поля.

ЗВІДКИ ВІН ПРИКОТИВСЯ?

Бути капітаном команди у давні часи було не лише почесно, а й небезпечно. Американські індіанці, які винайшли каучуковий м'яч, після гри приносили в жертву капітана команди, яка програла.

САМ СОБІ ТРЕНЕР

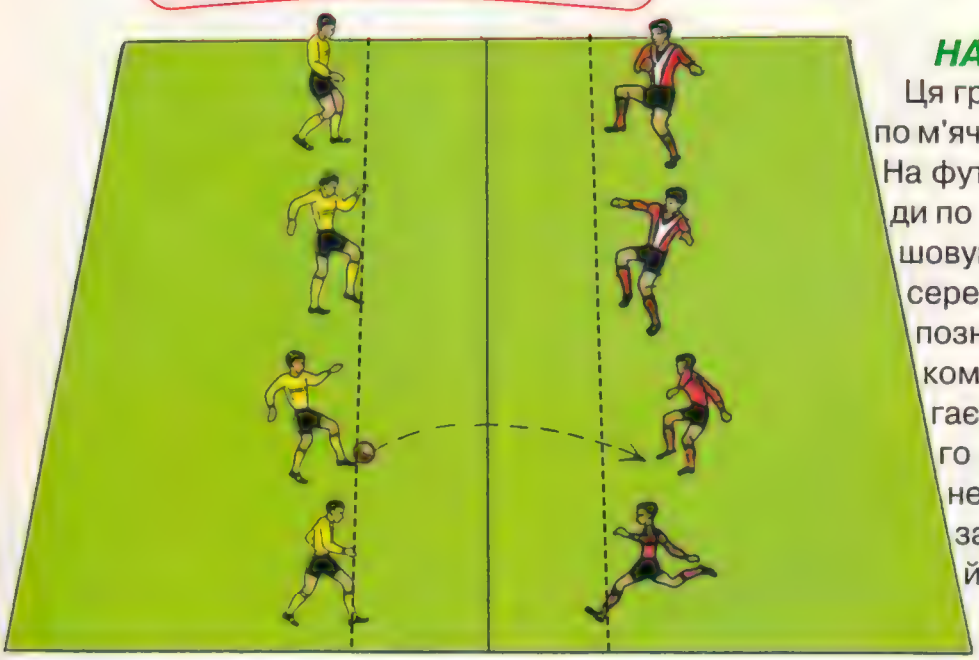

ІГРИ ДЛЯ НАВЧАННЯ ТЕХНІКИ ГРИ У ФУТБОЛ

НА ВІДБИВАННЯ М'ЯЧА

Ця гра виробляє вміння точного удару по м'ячу внутрішньою частиною підйому. На футбольному полі грають дві команди по 4 гравці у кожній. Команди розташовуються на однаковій відстані від середньої лінії. Місце, де вони стоять, позначають основною лінією. Кожна команда далекими ударами намагається відтіснити суперника від його основної лінії. Якщо м'яч торкнеться землі за основною лінією, зараховується гол. З цього місця його б'ють супернику.

ПЕРЕВІР СЕБЕ

Контрольні нормативи і вимоги для юних футболістів (5 клас)

Хлопчики: жонглювання м'ячем правою і лівою ногами, стегном, головою без повторення, однією ногою чи частиною тулуба на результат — 5—8 разів; 5 передач м'яча партнеру з місця на точність з відстані 7 м — 2—4 рази; 5 ударів по нерухомому м'ячу у коло діаметром 1 м, що встановлюється у вертикальному положенні на відстані 8 м, — 1—3 рази.

Дівчатка: жонглювання м'ячем правою і лівою ногами, стегном, головою без повторення, однією ногою чи частиною тулуба на результат — 4—7 разів; 5 передач м'яча партнеру з місця на точність з відстані 7 м — 1—3 рази; 5 ударів по нерухомому м'ячу у коло діаметром 1 м, що встановлюється у вертикальному положенні на відстані 8 м, — 1—3 рази.

ТАБЛО ПЕРЕМОЖЦІВ

Вимпели від Федерації футболу України отримають Владислав ГЕЗУП і Сергій ЛАХНО з Полтавської області, вимпел улюбленої команди "Металург" (Запоріжжя) отримає Карина СЄЧІНА із Запоріжжя.

Відповідальний за випуск Анатолій ЯНГОЛЬ

Анатолій
ГРИГОРУК

Шалихвіст-ре

КАЗКА

Жили собі в близьких сусідах два коти — Прудивус і Шалихвіст. Прудивус був статечний, розважливий, до всякої роботи охочий. І масті білої-пребілої, ніби перший сніг. А рудого, аж червоного, Шалихвоста всі знали як неробу, хвалька й вітрогона.

Прудивус був вегетаріанцем — не вживав м'ясних страв. Він надавав перевагу овочам і, щоб мати їх цілий рік свіжими, спорудив тепличку.

Ну, а Шалихвіст над усе любив м'ясце. А так як свого господарства не вів, то з ранку до вечора гасав, мов підсмалений, по всіх усюдах, щоб упіймати то мишу, то необачного пташка. А не раз, бувало, по-злодійськи й курча у квочки поцупить...

Якось під вечір Прудивус забіг до Шалихвоста позичити сірників. Шалихвіст сидів у м'якому пошарпаному кріслі й дивився телепередачу.

— О, радий вас, пане Прудивусе, бачити! — з удаваною привітністю вигукнув він. — А я оце телевізор дивлюся. Виявляється, є книга, до якої записують усі найвидатніші рекорди. От, приміром, хтось з'їв найбільшу макітру вареників — рекорд! Хтось простояв найдовше на голові — теж рекорд! Коли я почув про це, в мене ніби крила виросли.

— А вам яка від того втіха? — спитав Прудивус.

— О, потрапити до цієї книги — значить, на весь світ прославитись! А ще за такі рекорди, мабуть, і грошики добрячі платять. Ось відрощу на лівій передній лапі пазуриська, яких ще жоден кіт не мав. От вам і рекорд! Розбагатію, накуплю гору ковбаси й сальтисонів і їстиму собі з ранку й до вечора.

— Щось ви, сусіде, таке надумали, що ні в тин, ні в ворота, — сказав Прудивус і квапливо вийшов із хати.

А Шалихвіст з того дня заходився викохувати пазурі. О, як він про них дбав, як доглядав! Адже весь час треба було стежити, щоб вони довшали та не ламалися. Шалихвіст навіть уночі по кілька разів прокидався, аби впевнитися, чи все з його пазурами гаразд.

Однак тепер він уже не міг видертися на дерево. Не міг зістрибнути з найнижчого паркану. Йому навіть ходити було важко. Він обмотав пазурі еластичною стрічкою і носив ліву передню лапу, ніби її було тяжко поранено в бою.

Та найдужче дошкуляв Шалихвостові голод. Через свої довгі пазуриська він не міг добувати їжу й геть прихляв. Шалихвіст світив ребрами й ходив, як сновида, ледь переставляючи лапи.

Якось, коли він стояв на ґанку своєї господи й думав, що скоро змушений буде, як кінь чи

кордсмен

коза, їсти траву, неподалік від нього опустився на моріжок горобець.

Шалихвіст напружився, грізно ворухнув вусами і, не тямлячись, стрибнув на горобця. Він торкнувся землі передусім лівою передньою лапою, бо ж вона була в нього найдовша, і з жахом відчув, як пазурі хруснули й відламалися біля самісінької подушечки. А горобець, ніби глузуючи з нападника, цвірінькнув на все подвір'я і пурхнув на високу грушу...

Так безславно закінчився химерний Шалихвостів намір стати чемпіоном-рекордсменом. Тепер, коли хтось із зустрічних, ховаючи лукаву посмішку, запитує в нього: "Ну, як там рекорд?" — він кривиться й відповідає:

— Е, то пусте, нікчемне діло, розвага для нероб. Краще вже, як Прудивус, вирощувати капусту й огірки.

Художник Н. АНІКІНА

Ніна ЦУКАНОВА

Майдан Пустунів

ТЕЛЯ

У Корови син пропав,
В темнім лісі заблукав.
Вона бігала, гукала,
Марно хлопчика шукала.
Батько зниклого Теляти
Їй сказав: "Нам треба, мати,
Не шукати навмання —
Йдім до слідчого Коня".
Кінь прийняв батьків поважно,
Маму вислухав уважно.
Записав прикмети сина,
Дятла викликав, машину.
Дятел факси розсилав,
Детективів викликав.
Ще батьки розповідали,
А Теля уже шукали.

Кінь з мобільним телефоном
Сів в авто, ввімкнув червоний
Проблисковий маячок —
Враз прокинувсь Світлячок,
Запитав: "Куди рушати?"
Кінь сказав: "Теля шукати," —
І до лісу погурчав
Так, що куряву здійняв.
Не минуло й півгодини,
Як привіз Корові сина.
Побажав їм веселитись
І ніколи не губитись.

Провулок загадковий

Сестра до брата в гості йде, а він од неї ховається.

Вулиця розумників

Який метелик зайвий?

риба | муха | слон | одуд | сито

Узвіз Кмітливих

Про кого найчастіше людина думає?

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ, вміщені у № 6

Вітер. 20. Дощ намочить, сонечко висушить, а буйні вітри голову розчешуть.

Художник І. ПОМЕРАНЦЕВА

Це твоя Україна

ДОБА КОЗАЦЬКИХ ГЕРОЇЧНИХ ПОХОДІВ*

Оксана ДАНИЛЕВСЬКА

На початку 17 століття Військо запорозьке на чолі з гетьманом Петром Конашевичем-Сагайдачним уславилося своїми походами проти Туреччини. Тому цей період в українській історії називають добою козацьких героїчних походів.

Гетьман Сагайдачний був талановитим полководцем. Він зміцнив дисципліну у війську, козаки тепер не лише відбивали напади завойовників, а й вели воєнні дії на їхній території. Морські походи запорожців ослаблювали військову могутність Туреччини. Крім того, нападаючи на турецькі міста й фортеці, козаки визволяли з неволі сотні, а нерідко й тисячі невільників-християн.

Успішними були й походи Війська запорозького на суходолі.

Року 1621 на українському Подністров'ї біля фортеці Хотин відбулася вирішальна битва між військами Османської імперії та Польщі, до складу якої в той час входила більшість українських земель. У ній взяли участь запорозькі козаки під проводом Сагайдачного. Їхні бойові дії були такими вдалими, що навіть польські воєначальники визнавали: саме козацтву не лише Польща, а й уся Європа завдячує перемогою над турецькими військами. А один із очевидців тих подій писав: "Якби не козаки, польське військо було б розбите за 3—4 дні. Перемогу здобуто лише завдяки Богові та запорозьким козакам".*

НА ВІЙНІ ЧОГО ТІЛЬКИ НЕ ТРАПЛЯЄТЬСЯ

Мовчазний і суворий осавул* Петро Безсмертненко дивився на захід, де був польський табір. Як тільки сутінки огорнуть землю, він поведе свій загін туди, щоб з'єднатися з поляками і разом рушити на турків.

Турки боялися нічних несподіваних виступів запорожців — вони завдавали їм чималих втрат. Уже місяць ідуть бої під Хотином. Козацькі полки наступають. Та Осман II, хоч і розуміє, що війну він програв, ще чинить опір.

— Пане осавуле, чи скоро вирушаємо?

— А що, не терпиться тобі, гармашу*? — Безсмертненко всміхнувся у вуса: гарний хлопець, добрий козак буде.

— Кортить обкурити султанових слонів і верблюдів.

— Хоче, певно, наш гармаш до нареченої на слоні приїхати, — пожартував хтось із бувалих козаків.

— Забарився ти, друже, — поклав гармашеві руку на плече козак, що сидів поруч. — Поїли їх турки. Не сподівалися, що так довго воюватимуть. Кажуть, перед

* Продовження. Початок у № 1—6, 2005 р.

битвою султан нахвалявся, що й рісочки в роті не матиме, доки не переможе. Врізав би дуба, бідолаха, якби дотримав слова. А пощо було тварин у битву вести? Невже нас, козаків, намірявся ними злякати?!

Запорожці реготали, кпинили* з турків. А осавул мовчав, думав про щось своє. Був він несхитним, безстрашним козаком. У кожному бою — попереду. Здавалося, що зовсім не знає страху, легковажить життям. Та кулі минали його, як завороженого.

...Сутінки вже кошлатилися біля міцних мурів Хотинської фортеці, від чого ті видавалися ще похмурішими.

— Час рушати! — гукнув Безсмертненко, і невдовзі козацький загін зник у вибалку.

На поляків чекали недовго. Стиха перемовляючись, разом рушили у стан ворога.

— Вояцька доля — химерна штука, — мовив поляк. — Здається, все просто: по цей бік свої, по той — вороги. Та послухайте, яка пригода сталася зі мною. Служив я на той час у найманому війську. Під час бою за Білу гору, що в Чехії, заношу меча над противником — і враз наче щось сіпнуло мене. Закляк я з мечем і кричу: "Знімай шолома, враже!" А він і зняв. Глянув я на нього — і обімлів: то був мій брат. "От і стрілися!" — прошепотів я і прикрив його собою...

— Дякуйте Господу, пане Анжею, що від гріха вас урятував!

— Панове лицарство, чинитимемо, як умовлялися, — сказав, під'їхавши до польських вояків, Безсмертненко. — Хто поміж вас старший?

— Рейтар* Анжей Потоцький! — відрекомендувався високий чоловік.

— Андрій?! Невже ти? Правду кажуть, що на війні чого тільки не буває! — мовив Петро, міцно обнімаючи його.

Поляк Анжей (або Андрій, як нази-

вав його Безсмертненко) отримав у спадок невеличкий маєток у селі, де жив Петро. Мав Андрій веселу вдачу, легко сходився з людьми, тож хлопці швидко заприятелювали. Згодом Петро подався на Січ. У битвах і походах минали роки. Чи міг він гадати, що стрінеться з давнім друзякою тут, під Хотином?!

Тієї ночі осавул Петро Безсмертненко вів у похід козаків, а рейтар Анжей Потоцький — піхотинців із полку Любомирського. Козаки швидко й майже без шуму знешкодили турецьку варту й перейшли міст через ріку Дністер. З турецького табору помітили противника, і на нього помчала кіннота. Зав'язався бій.

Коли ворога було розбито, Петро Безсмертненко віддав наказ відступати до мосту, щоб ще до світанку встигнути до своїх. Він видивлявся Андрія серед польських вояків, але його ніде не було. Тривожно стислося серце: невже загинув друг?

Петро кинувся шукати його серед поранених — марно. Не знаходив Андрія і серед убитих. Коли вже втратив будь-яку надію, побачив його. Він лежав долілиць, широко розкинувши руки. Петро кинувся до нього, припав вухом до його грудей і полегшено зітхнув: Андрій був живий! Поранений тихо застогнав.

— Тримайся, брате, — прошепотів Безсмертненко. — Рано тобі ще помирати!

Він підкликав запорожців, передав їм пораненого, щоб потурбувалися про нього. Відтак зібрав козаків та польських піхотинців, і вони рушили через міст до своїх, поки ще не благословилося на світ. А наступної ночі — знову в бій...

ЗЕРНА ОСВІТИ

Року 1620 гетьман Петро Сагайдачний з козаками їхав до Києва.

З першими променями сонця заблищали бані київських церков. Вершники поспішали, та все ж спинилися на мить, щоб помилуватися тонким зототим мереживом над предковічними горами.

Минулися часи занепаду. Тепер, як і за часів Ярослава Мудрого, місто було осередком освіти й культури. Щороку будували нові церкви. А при них відкривали школи. Освічені громадяни створили у Києві братство*, яке буде опікуватися книжною наукою. Київська шляхтянка* Гальшка Гулевичівна подарувала братству маєток на Подолі. Тож братчики мають свою школу. Навчатимуть у ній, як колись в Острозькій академії, найважливішим наукам.

Тішили гетьмана ці зміни. Та тривога не полишала його. Непевний був час, неспокійний. Тож і вирішив він записатися з усім Військом запорозьким до Київського братства, щоб підтримувати православну церкву й освіту не лише військовою силою, а й чималими грошима. Ця справа й привела його до Києва.

Сагайдачний побесідував з учителями братської школи, а потім знайшов свого

колишнього вихованця Степана — хлопчика-підлітка, якого минулого року привіз із Січі на навчання до Києва.

Хлопець зрадів зустрічі й поспішав про все розповісти гетьману.

— Навчають нас тут не так, як у січовій школі, — почав він. — На Січі ми самі обирали собі отаманів, вирішували шкільні справи на радах, як і дорослі козаки. А тут старшого призначає вчитель. Навчаємося грецької, латини і старослов'янської мови, вчимося складати й виголошувати вірші, рахувати, співати й малювати. Учні, які навчаються найкраще, сидять на перших лавах.

— А ти ж на якій? — запитав Сагайдачний.

Степан не без гордощів відповів, що на першій, і продовжував:

— Помешкання наше називається бурсою*. Живемо скромно, з того, чого навчились у школі. Одні бурсаки служать при церквах як дзвонарі й послугачі. Інші допомагають під час богослужіння, співають у хорі або грають у церковному оркестрі. Є й такі, що ходять по оселях заможних міщан, читають книги, декламують вірші, а ті віддячують їм.

— Бачу, в науці ти справжній козак, похвалив Степана гетьман. — І не слухай тих, хто каже, що козак — це лише воїн. Мудрі голови потрібні Україні не менше, ніж гострі шаблі чи пістолі.

...Саме тому й дбав Сагайдачний про освіту. Київська братська школа згодом перетворилася на Києво-Могилянську академію, що виховала для України та інших слов'янських країн багатьох учених, письменників, державних діячів.

Освіченість українців викликала подив іноземців. Один із них писав: "Усі вони, за малими винятками, навіть їхні жінки й дочки вміють читати і знають порядок відправ і церковний спів. Крім того, священики вчать сиріт і не дозволяють, щоб вони тинялися неуками по вулицях".

СЛОВНИЧОК НЕЗРОЗУМІЛИХ СЛІВ,
позначених у тексті зірочками

Османська імперія — Турецька держава;

осавул — виборна службова особа в козацькому війську, яка обіймала адміністративно-військову посаду;

гармаш — козак, який вправно стріляв з гармати;

кпинити — насміхатися;

рейтар — польський кавалерист;

братство — об'єднання православних українців для захисту віри, мови, освіти;

шляхтянка — жінка дворянського роду;

бурса — гуртожиток.

Художник В. БАРИБА

РЕБУС НАРОДНА МУДРІСТЬ

ЯК НАЗИВАЮТЬ?

Роздивись малюнок. З нього "втекли" частинки — знайди і встав їх на місце. Впиши в кросворд назви того, що зображено на частинках-"втікачах". У виділених клітинках прочитаєш, як ще називають того, хто багато пищить.

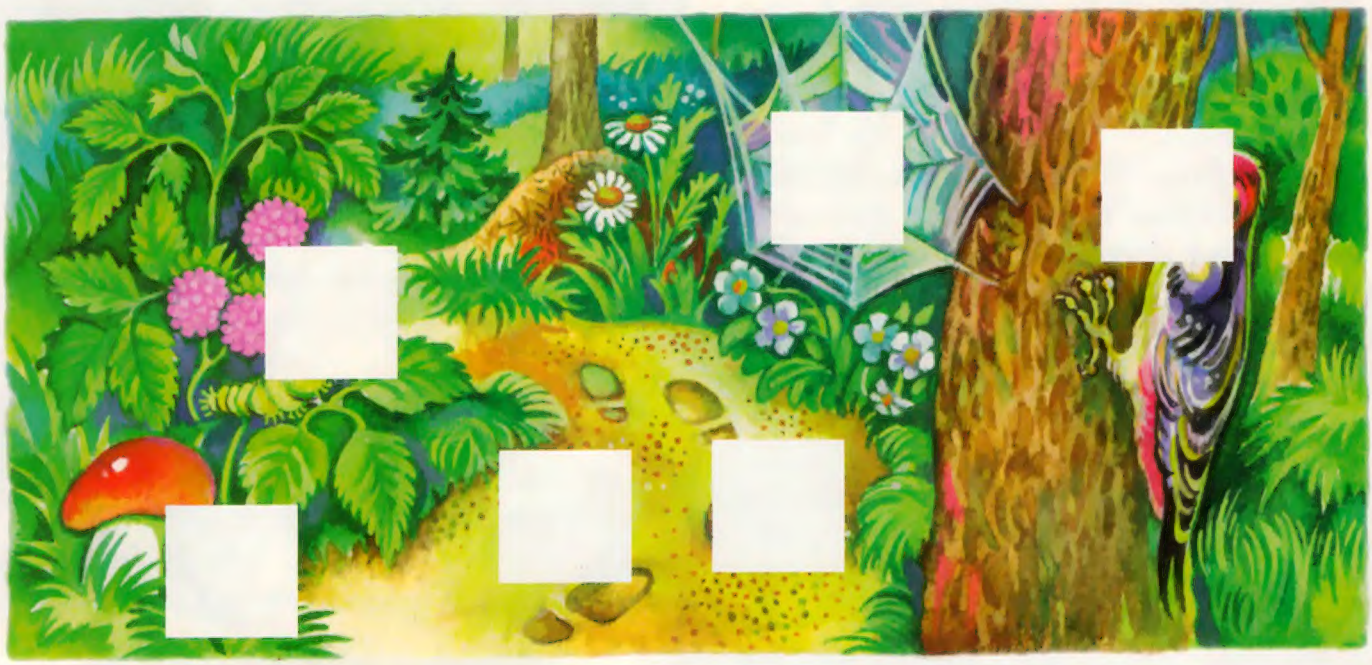

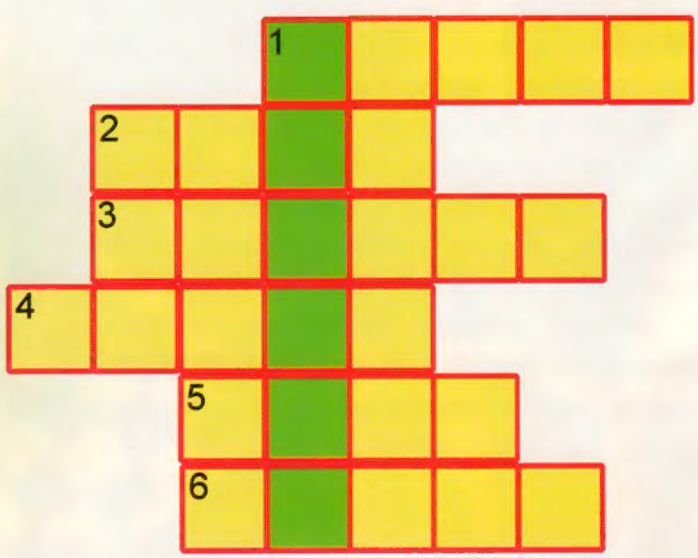

Продовження на стор. 22.

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗАГАДОК

КОРОЛІВСЬКЕ ПОСЛАННЯ

Міністерство охорони загадок оголошує подяку барвінчатам за участь у конкурсі на кращу загадку про пиріжок. Найкращі загадки про пиріжок надіслали:

З великого труда людського зроблений,
спілим яблучком підсолоджений,
у духовочці спечений,
лежить на тарілочці й усміхається.

Олег ЛИСАКОВ,
Луганська обл.

Я — Колобкові побратим,
такий рум'яний, як і він.
Я дітворі смачний дружок,
веселий, свіжий ....

Анастасія ЛЕВЧЕНКО,
Вінницька обл.

З тіста, а не паляниця,
з яйця, а не курчатко,
з начинкою, а не цукерка.

Вікторія ШЕВЧЕНКО,
Сумська обл.

Він біленький, пухкенький
і дуже смачненький.
Як заскочить до рота,
буде зубкам робота.

Іван ХАЛІМОНЧИК,
м. Житомир

В нього з тіста кожушок,
смачна серединка.
Всіх приваблює діток,
бо рум'яна спинка.

Анна ГОНЧАРУК,
м. Київ

А переможцем конкурсу стала і нагороджується книгою Ірина КАКАРЬКІНА з Вінницької області:

Не вареник, не млинець —
з маком, з сиром молодець.

АБЕТКА УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ ЗАГАДОК

ВІДПОВІДІ НА ЗАГАДКИ, надруковані у № 6

Школа 5
Шпак 3
Яблуко і свиня 4
Язик 6
Яйце 1
Яйце і курчатко 8
Яма 7
Ящірка 2

"БАРВІНОК" ЩИРО ВІТАЄ ЛИПНЕВИХ ІМЕНИННИКІВ

Продовження привітань на стор. 23.

Людмилу АБРАМЕНКО

Івана АКАТОВА | Віолету АНДРЄЄВУ | Дмитра БАРАБАША | Юлію БРИЧКУ | Сергія БУРЯНЧУКА

Яніну БУТКО | Миколу ГАВІНСЬКОГО | Олену ГАВРИЛЮК | Марту ГАЙДУЧОК | Сергія ГАНЖУ

Олену ГРЕЧАНУ | Інну ГУРБИЧ | Марію ГУРГЕНИДЗЕ | Ганну ДЕРЕПУ | Лілію ДУДНИК

Сніжану ДУДНИК | Олега ДУТЧАКА | Юрія ДЯЧУКА | Володимира ЄРОХІНА | Наталію ЖАВРУК

Олену ЗАБРОДСЬКУ | Володимира ЗАГРІЙЧУКА | Марину ЗАХАРЧУК | Миколу ЗОІДЗЕ | Івана ІГНАТЕНКА

Анастасію ІГНАТЬЄВУ | Ольгу ІЛЬЯЩУК | Оксану КАЗМІРЧУК | Сергія КАЙДАША | Риту КАРПАК

Дениса КОВАЛЕНКА | Юлію КОВБИК | Анастасію КОВЕРДУ | Оксану, Наталію КОЗЕРЕНКО

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, БАРВІНЧАТА!

КУТОЧОК ЗАМОРОЧОК

Не забули, чому мандрівник Гіпноз має прізвище Забувайло? Він частенько плутає правду з вигадкою. Спробуйте розпізнати, яка з цих двох історій правдива.

Кожен мандрівник уміє орієнтуватися по зірках. Тож ночами Гіпноз Забувайло старанно вивчає зоряне небо. Нещодавно він зробив відкриття — зірки бувають різного кольору: білого, жовтого та червоного. От тільки з Сонцем він ніяк не може визначитись, бо вранці воно видається йому білим, удень — жовтим, а ввечері — червоним.

Гіпноз дуже пишається тим, що разом з американськими астронавтами побував на Місяці. Хоча йому не сподобалось чорне місячне небо, на якому поряд із Сонцем сяють зірки. Незрозуміло — чи то ніч, чи то день. Щоправда, Місяць ближче до Сонця, ніж Земля. Тож Гіпноз чудово позасмагав на березі місячного моря.

Серед тих, хто розпізнає 12 правдивих історій, розігруватимуться 12 призів, у тому числі й фотоапарат. Відповіді до редакції слід надсилати не щомісяця, а наприкінці конкурсу.

У куточку чергувала Віра МАЛІЙ

ХТО?

Склади з частин загадку і відгадай її.

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ, вміщені у № 6

Звідки стирчить ніс? Аніс, міністр, Дністер, теніс, каністра, акордеоніст, машиніст, адміністрація.

Математична граматика. Зошит, лінія, парта, вчитель, книга, ручка, словник, школа, Максим.

Що сказала жаба? Кожна жаба своє болото хвалить.

Ребуси в літері "І". Вірш, віз, вітер, віл, вік, вісь, вія, віра, він, віза.

Одне для двох. Гамак — макарони, бамбук — букет, буксир — сироп, господар — дарунок, пасажир — жирафа.

РОЗУМНИКИ Й РОЗУМНИЦІ!

Щомісяця серед тих, хто правильно відповідатиме на всі завдання з моєї торбинки, розігруватиметься приз. А приз № 5 — книгу — виборов Олег ПЕЛЕНЬО з Львівської області.

ДЯДЕЧКО ЗАПИТАЛЬНИК

БАРВІНЧАТКО!

Відповіді на завдання і конкурси цього номера надсилай на окремих аркушах паперу (в одному конверті) і на кожному зазначай свої прізвище, ім'я, адресу. Так у тебе буде більше можливостей виграти один із призів.

ПОЧАТКОВА ШКОЛА
НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ЖУРНАЛ

Хочеш стати переможцем?

У цьому тобі допоможе чудова книжка Олександра Гайштута "По ступенькам к развитию внимания, памяти, логики", що вийшла друком у видавництві "Початкова школа". Вона навчить тебе швидко і логічно мислити, спостерігати, систематизувати, узагальнювати та робити правильні висновки.

Працювати з книжкою цікаво як дітям, так і дорослим.

Придбати цю книжку можна за адресою:
04213, Київ, вул. Прирічна, 25-А, Видавництво "Початкова школа"
тел.: 8(044) 501-03-87.

Юлію КОНОВАЛОВУ | Олександра КОПОТІЯ | Андрія КОСТРИКІНА | Ларису КОЦЮК | Юрія КОЧЕТКОВА | Вадима КРАСОВСЬКОГО | Юлію КУРІННУ

Євгена ЛІЩЕНКА | Дарію МАЛОВІЧКО | Злату МАСЛІЙ | Івана МАТЯША | Ірину МИХАЙЛОВИНУ | Владислава МУХУ | Андрія НИЖНЬОГО

Тетяну НІКОЛАЄНКО | Уляну НІКОЛЕНКО | Ольгу НОСКОВУ | Романа ОЛІЙНИКА | Сергія ОНИЩЕНКА | Єлизавету ПАПЧЕНКО | Олега ПЕЛЕНЯ

Марію ПИЛИПЧУК | Людмилу ПИЛИПЧУК | Анастасію ПОЛЕВУ | Галину ПОЛІЩУК | Петра ПРИХОДЬКА | Володимира ПРІБЕГУ | Віктора РАБОЩУКА

Юліану РЕЙТЕРОВИЧ | Катерину САМБОРСЬКУ | Іллю САМБОРСЬКОГО | Тетяну САМОЙЛЕНКО | Ольгу САПОЖНИКОВУ | Іллю СВАРИЧЕВСЬКОГО | Іванну СІЖУК

Богдану СІЧКАР | Поліну СОКОЛОВСЬКУ | Інну СПАСЬКУ | Вікторію СТАДНІК | Андрія СЮРА | Діану ТВОРОШЕНКО | Анастасію ТКАЧУК

Володимира ТОКАРСЬКОГО | Марину ЦЕХМІСТРО | Олену ЧЕРНУХО | Людмилу ЧУХАЛО | Марію ШАМИЧ | Артема ШВИДИЧА | Дмитра ШЕВЛЯКОВА

Володимира ШЕВЧУНА | Богдана ШКЛЯРСЬКОГО

БЮРО ІМЕНИННИКІВ НАГАДУЄ

Вересневі іменинники мають надіслати фото (з виразним зображенням обличчя, чітко написаними прізвищем, ім'ям та датою народження) разом із квитанцією на 12 або 11 місяців на 2005 рік (піврічні квитанції такого права не матимуть) до 10 серпня, жовтневі — до 10 вересня. Якщо квитанція в редакції, вкажіть, на який конкурс її надіслано.

Разом із "Барвінком" вас вітає вся Україна!

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, БАРВІНЧАТА!